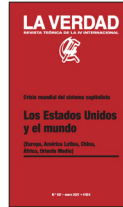

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 107
(enero de 2021)
**Crisis mundial del sistema capitalista:
Los Estados Unidos y el mundo**

Sant tornem-hi amb la derogació de la reforma laboral!

La pandèmia ha fet aflorar i ha accelerat la crisi social i econòmica que ja es venia gestant, amb enormes conseqüències. El Banc d'Espanya parla de centenars de milers d'empresa "zombis", sostingudes només amb els ERTE i els ajuts públics. Més de 800.000 treballadors i treballadores segueixen en ERTE, cobrant, en el millor dels casos, un 75% dels seus salaris anteriors, des de fa més d'un any. En l'Hostaleria i en altres sectors són molts els que cobren molt menys, perquè estaven contractats en una situació d'abús patronal, amb part de la jornada i del salari "en negre".

És un secret a veus que molts actuals ERTE es convertiran en ERO quant acabi la situació d'emergència. Encara que moltes empreses, sobretot en la indústria i en l'hostaleria, no han esperat a això i estan ja emprenent tancaments i acomiadaments massius. I les "ajudes" europees per a la reestructuració poden intensificar aquests moviments.

En aquesta situació les facilitats per a l'acomiadament barat que donen a les empreses les modificacions de l'Estatut dels Treballadors incloses en les reformes laborals de Zapatero i Rajoy, així com les facilitats per desvinculació del conveni, per negociar convenis d'empresa a la baixa, per externalitzar i subcontractar activitats (amb conveni d'empresa a la baixa) que donen aquestes contrareformes laborals, poden ser letals per a la classe treballadora.

Per tant, és urgent la derogació íntegra de les dues reformes laborals, una exigència que fins ara han mantingut els sindicats i que figura (encara que de manera limitada i referida només a la reforma de Rajoy) en l'acord del "govern progressista". Però, lamentablement, després de més d'un any d'aquest govern, sembla que no és intenció de govern complir el seu compromís.

Derogació per etapes?

Pel que s'ha fet públic, els "interlocutors socials" (CEOE, CEPYME, UGT, CCOO i el Govern) tenen la intenció de negociar les modificacions de l'Estatut dels Treballadors en dues etapes. I sembla que tenen discrepàncies sobre què incloure en cadascuna.

Els dirigents d'UGT i CCOO proposen tractar, en una primera fase, algunes qüestions que ja havien negociat abans de la pandèmia: eliminar els límits a la ultraactivitat dels convenis col·lectius, tornar la prioritat aplicativa als convenis sectorials, i restricció en les modificacions unilaterals per part empresarial de les condicions laborals. I també regular amb noves limitacions les cadenes de subcontractació (article 42 de l'Estatut dels Treballadors), sobre el que hi va haver fins i tot un projecte de

lleï que va estar a punt d'aprovar al parlament en la legislatura anterior.

Les patronals es neguen a aquesta possibilitat. Com assenyalava l'informe aprovat en el darrer Consell Confederat de CCOO, la CEOE "es nega a abordar les matèries relacionades amb la subcontractació i externalització productiva i planteja que la prioritat sigui prendre mesures en contractació -mitjançant bonificacions ... -, ERTES -renovació dels que caduquen el 31 de maig- i polítiques actives".

I afegeix l'informe que "aquesta posició de CEOE ha estat replicada gairebé en els mateixos termes per la Vicepresident Nadia Calviño, que sense major dissimulació ha pres posició immediata. Són perfectament conscients que abordar matèries de la complexitat de les que requereix reduir la dualitat laboral a Espanya, comporta una negociació llarga i complexa, en la qual els aspectes de reversió de la reforma laboral s'ajornarien sine die". Referent a això, hauríem d'assenyalar que aquest joc de "policia bo i policia dolent" dins del govern comença ja a cansar. La classe treballadora jutjarà el govern "progressista" pel que faci, i no pel que digui un o altre ministre o ministra. I la posició de Govern, de tot el govern, ha estat fins ara dilatar les negociacions sobre derogació de la reforma laboral, amb l'excusa de la pandèmia, negar-se a tocar la reforma de Zapatero i només entrar a negociar la modificació d'algunes parts de la de Rajoy.

Una derogació incompleta

Entre les qüestions que el Govern i els sindicats han parlat de derogar falten aspectes molt importants de les reformes laborals. Per exemple, tot el referent a l'acomiadament.

Des que Felipe González va introduir els contractes temporals, ens vénen insistint amb la cantilena de la "dualitat del mercat de treball" (és a dir, de la diferència de drets entre els treballadors fixos i els temporals). Tot per anar disminuint els drets dels fixos i, especialment, la indemnització per acomiadament.

El 2001 es va crear una figura, el "contracte de foment de l'ocupació", que rebaixava la indemnització per acomiadament impropriedat de 45 a 33 dies per any treballat. La reforma laboral de Zapatero va ampliar els supòsits als quals s'aplicava aquesta indemnització reduïda i la de Rajoy va generalitzar la indemnització de 33 dies per a tots els contractes. Per tant, la indemnització per acomiadament l'han modificat les reformes laborals per passar de ser 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats a 33 dies per any treballat amb 24 mensualitats. Per a un treballador amb 28 anys d'antiguitat i que cobrés el salari mitjà (2.000

euros en 12 pagues), són 36.000 euros menys d'indemnització.

La reforma de Zapatero va crear també la figura de "l'acomiadament objectiu", per a empreses amb pèrdues, amb 20 dies d'indemnització per any treballat, amb un màxim de 12 mensualitats. Aquí l'estalvi per acomiadament per al patró és fabulós. Acomiadar un treballador amb 28 anys d'antiguitat li costaria 60.000 euros menys. Després la reforma de Rajoy va ampliar els supòsits en què es pot aplicar aquest acomiadament molt més barat.

Tots els experts preveuen una onada d'acomiadaments després de la pandèmia. El Banc d'Espanya declara que hi ha 220.000 empreses zombis, i que no es tracta simplement de petites empreses, sinó que qüestiona el rescat de, per exemple, Abengoa, Celsa i Dur Felguera, Air Europa, Hesperia, o altres d'aquest calat, i rebutja que les ajudes europees siguin per reflotar aquestes empreses (que haurien de veure's abocades a tancar sense més).

El Banc d'Espanya és clar, no en va el seu president Hernández de Cos té plaça en el Consell de BCE, que és qui dona les ordres: cal aprofitar la crisi no només per destruir drets socials i conquestes obreres sinó per liquidar sectors sencers de l'economia que no són "rendibles". Mentrestant els "fons voltors" aguiten.

És evident que, en aquestes condicions, per a les empreses és molt important comptar amb un acomiadament el més barat possible. I que s'han d'haver sentit més que tranquil·litzats per les declaracions de la ministra de Treball, Yolanda Díaz, segons El Periódico, "ha insistit en diverses ocasions en que el seu full de ruta envers l'estabilitat en l'ocupació passa més per incentivar alternatives a l'acomiadament per a les empreses, més que en penalitzar en major mesura o vetar les possibilitats de l'acomiadament". Sens dubte, els treballadors amenaçats d'acomiadament no estaran tan contents amb la successora proposta per Pablo Iglesias.

El Nou Estatut dels Treballadors

El passat 22 de març, la ministra de Treball, Yolanda Díaz, declarava davant la Comissió de Treball de Congrés dels Diputats que cal desplaçar una "mirada àmplia" sobre la legislació laboral i abordar els canvis necessaris "sense clics" i mirant al passat "només el just i necessari" per poder modernitzar així el mercat de treball. Què vol dir això? Els treballadors i treballadores renunciar a la idea de recuperar els drets que van arrencar amb la seva lluita, i que els van ser arrabassats "en el passat"? Han de renunciar a l'exigència de derogació de la reforma labo-

ral del 2012, que va provocar mobilitzacions massives i a la qual es va comprometre el govern? Què hi ha darrere de la proposta del Nou Estatut dels Treballadors per al segle XXI? I, si es tracta d'un Estatut nou, serien eliminats els drets que queden de l'Estatut de 1980?

En segon lloc, la "modernitat" no és l'ocupació sense drets, la precarietat de per vida, la uberització de les condicions laborals. Això és tan antic com el capitalisme del segle XIX que ens va descriure Dickens en les seves novel·les i Engels a La situació de la classe obrera a Anglaterra. I que avui aplica el capitalisme a l'Àfrica, a Xina, a Bangla Desh i en bona part d'Àsia. I que s'introdueix aquí sotmetent als sense papers a unes condicions laborals de semiesclavitud, de manera que el patró amenaça els treballadors que aquest pot ser el seu futur.

Recentment s'ha arribat a un acord sobre els repartidors riders, els treballadors de les plataformes de repartiment. Un acord que no fa sinó aplicar les sentències de Tribunal Suprem que els considera falsos autònoms i, per tant, treballadors per compte aliè. Però per voluntat de la CEOE i de Govern, s'ha deixat fora els empleats d'altres plataformes digitals.

Se'ls reserven unes condicions laborals "del segle XXI", és a dir, uberizadas?

El ministre Escrivà (un altre "policia dolent") ha parlat dels ERTOS estructurals.

Alguns dirigents sindicals parlen del model dels ERTOS com a alternativa als acomiadaments a les reestructuracions empresarials. Els actuals ERTOS han costat ja 40.000 milions a l'erari públic en benefici dels patrons (que s'han estalviat milers de milions en indemnitzacions per acomiadament) Aquest és el futur? Sostenir amb fons públics a empresaris que redueixen plantilles?

En un suplement de El país, citat en IO 355, una dirigent empresarial de plataformes, diu: "Les plataformes donen accés a ingressos a moltíssima gent. Ara només es pot ser autònom o treballador. Es podria crear una figura nova, estudiar-la i regular-la. Trobar el punt C, com han fet a França, que va adaptar la seva legislació als entorns digitals. La legislació, tal com està ara a Espanya, perjudica a tots. Sobretot perquè crea un escenari d'inseguretat jurídica. Anem a un model de microempresaris a quins caldria facilitar les coses."

Totes aquestes declaracions ens remeten al "nou Estatut" com una nova reforma laboral, en què recuperar algun dret a la negociació col·lectiva quedaria compensat amb escreix, per al capital, per la ruptura del contracte de treball com a peça bàsica de la legislació laboral.

És l'hora de la mobilització unida

Els sindicats anuncien mobilitzacions per reforçar la seva posició en les negociacions

sobre la reforma laboral. Però, això sí, res de mobilitzacions massives, perquè segons ells "la situació sanitària no les permet". Es tracta de repetir les mobilitzacions de cartró pedra del dia 11 de febrer i l'onze de març? Per a cada vegada més treballadors, i sindicalistes, això val de poc. La classe treballadora es juga molt en els propers mesos. Per a ella, és una necessitat imperiosa derogar les reformes laborals que els posen als peus dels patrons davant els acomiadaments i reestructuracions que s'anuncien, davant el panorama que desitja el capital financer, i a el qual el govern es presta.

Cal una mobilització unida, i poderosa. I vindrà, perquè la resistència obrera creix, i no se sotmet a les restriccions de l'estat d'alarma o intenta donar-los la volta. Aquí hi ha els casos dels sanitaris, els pensionistes, els treballadors de Tubacex en vaga indefinida des de fa 45 dies. Per aquest motiu el Govern sigui conscient que necessita mantenir i reforçar el dispositiu repressiu, amb l'Estat d'Alarma i la Llei Mordassa, per intentar atemorir la classe i impedir la seva mobilització. Les organitzacions de la classe haurien de posar-se en peu per organitzar aquesta mobilització. La responsabilitat de cada militant, instància, col·lectiu, és lluitar per trencar la paràlisi del moviment obrer davant mides atacs als drets conquerits per la classe treballadora.

Els nostres compromisos: Información Obrera 356, Suplemento Marzo:

Campaña de extensión y suscripciones a esta Carta Semanal

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la Carta Semanal. Pedimos un apoyo de **5 EUROS** al año o lo estimes oportuno.

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

- Para recibir la Carta envía un correo electrónico a: info@posicuarta.org
- Puedes contactar desde: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta